

И, когато разумѣе
Твойтъ тайни хорати,
Ще ти влюмне, кат' се смѣе
И на самъ полѣти.

Ти тогава, Луно злата,
Много сладостно сияй,
И тамъ горѣ въ небесата
Спри ходѣтъ си и потрай.

Та да гледашъ, какъ упити
Отъ любовъ ще сме тогасъ
И биле ли сж честити
Други либета кат' насъ ?

Моминиятъ сънь.

Спи дѣвойката красива,
Спи въвъ сладостни мечти,
Но сърдце ѝ не заспива
То е будно и тупти.

Нейното лице веднага
Тихо се зарумени,
Тя ржката си протяга
Нѣщо за да отстрани.

Виждъ, какъ тя се поизвива
Силно джха и завчасъ
Тя гърдитъ си отвива
Нѣщо бѣбли си безъ свясъ.

Да, тя бѣбли, тихо шушне. . . .
Тѣй Зефирътъ си мѣлви,
Листове кога полюшни,
Иль високитъ треви.